

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **T.Ż.**
oskarżonego o czyny z art. 258 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 1 lipca 2026 r.,
skargi obrońcy oskarżonego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 22 stycznia 2026 r., sygn. akt II AKa 458/25,
uchylającego wyrok Sądu Okręgowego w Sosnowcu
z dnia 29 stycznia 2025 r., sygn. akt XIV K 9/23
i przekazującego sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,
na podstawie k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić skargę;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.**

UZASADNIENIE

T.Ż. został oskarżony o czyny z art. 258 § 1 k.k. (pkt I wyroku), z art. 62 § 2a k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 80 § 3 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. (pkt XXIII wyroku), z art. 271a § 1 i 2 k.k. w

zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt XXIV wyroku), z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt XXV wyroku).

Sąd Okręgowy w Sosnowcu wyrokiem z dnia 29 stycznia 2025 r., sygn. akt IV K 67/22 uniewinnił oskarżonego T.Ż. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia (pkt 49 wyroku); uznał oskarżonego T. Ż. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIII, a zarzucanego w punkcie XXVIII aktu oskarżenia, z tym, że z opisu czynu wyeliminował stwierdzenie, że oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I aktu oskarżenia, czym wyczerpali znamiona występku z art. 62 § 2a k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 80 § 3 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na mocy art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i art. 23 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 120 (sto dwadzieścia) złotych (pkt 50 wyroku); w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu T.Ż. w punkcie XXIX aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie XXIV, uznał za winnego, że w okresie od 31 lipca 2018 r. do 25 lutego 2019 r. w D., S. i innych miejscowościach na terenie kraju, w krótkich odstępach czas, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu J.N. jako prezes zarządu spółki T. sp. z o.o. oraz T.Ż. jako prokurent spółki T. sp. z o.o. KRS [...], NIP [...], z/s S. ul. [...] uzyskali za pośrednictwem ustalonej osoby wystawione przez osoby uprawnione faktury VAT, opisane powyżej w punkcie XXIV, zawierające kwotę należności ogółem, której wartość jest znaczna tj. 2.073.534 złotych, poświadczające nieprawdę co do okoliczności faktycznych mających znaczenie dla określania wysokości należności publicznoprawnej, dotyczących nabycia towarów i usług, które to nabycie nie miało miejsca, poprzez wyrażenie zgody na przekazanie danych ww. spółki innym osobom, wskazując kwoty na które faktury mają zostać wystawione oraz jej przedmiot, którymi następnie posłużyli się w ten sposób, że przekazali ustalonej osobie, która ujęła je w dokumentacji księgowej oraz przed Urzędem Skarbowym w S., przyjmując, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi,

czym wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 271a § 1, 2 i 3 k.k. w. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 271a § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 24 czerwca 2020 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył T.Ż. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych (pkt 51 wyroku); na mocy art. 8 § 1 k.k.s. ustalił, że przestępstwa przypisane oskarżonemu T.Ż. w punktach 50 i 51 stanowią jeden czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa powszechnego oraz przestępstwa skarbowego i przyjął, że zgodnie z treścią art. 8 § 2 i 3 k.k.s. wykonaniu podlegają kary orzeczone w punkcie 51 (pkt 52 wyroku); uznał oskarżonego T.Ż. za winnego popełnienia czynu opisanego powyżej w punkcie XXV, a zarzucanego w punkcie XXX aktu oskarżenia, z tym, że z opisu czynu wyeliminował stwierdzenie, że opisane środki płatnicze pochodziły z przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. oraz stwierdzenie, że oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1 aktu oskarżenia, czym wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i wymierzył T.Ż. karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności (pkt 53 wyroku), na mocy art. 39 k.k.s. oraz art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 20 § 2 k.k.s. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia orzekł m.in. wobec oskarżonego T.Ż. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy (pkt 54 wyroku). Ponadto sąd orzekł o zaliczeniu rzeczywistego pozbawienia wolności (pkt 56 wyroku), przepadek dowodów rzeczowych (pkt 57 wyroku) oraz o kosztach sądowych (pkt 108 i 109 wyroku).

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli m.in. prokurator i obrońca oskarżonego T.Ż.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 22 stycznia 2026 r., sygn. akt II AKa 458/25 uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej m.in. oskarżonego T.Ż. i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Okręgowemu w Sosnowcu do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego T.Ż. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając:

1. naruszenie przepisu art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w sytuacji, w której nie doszło do realizacji wymogu określonego w treści przepisu stanowiącego podstawę zarzutu, a mianowicie sąd instancji odwoławczej nie wykazał ani tym bardziej nie usunął uchybień przemawiających za uznaniem winy oskarżonego T.Ż. za popełnienie czynu z art. 258 § 1 k.k., tj. udziału w grupie przestępczej, której celem było popełnianie przestępstw karnych i karnoskarbowych związanych z wystawianiem nierzetelnych oraz poświadczających nieprawdę faktur VAT co do okoliczności prawnych oraz faktycznych mających znaczenie dla określenia wysokości należności publicznoprawnej, wprowadzanie w błąd organów podatkowych celem uniknięcia zapłaty i zmniejszenia należnych Skarbowi Państwa podatkowych należności publicznoprawnych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej przez odbiorców ww. faktur VAT oraz celem narażenia na uszczuplenie i uszczuplenie podatkowych należności publicznoprawnych Skarbu Państwa, udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ukrycia, zajęcia albo orzeczenia przepadku środków finansowych pochodzących z czynu zabronionego, tworzeniu poświadczającej nieprawdę dokumentacji księgowej, w ramach firm A. sp. z o.o., O. sp. z o.o., R. sp. z o.o., S. sp. z o.o., J. sp. z o.o., O.1 sp. z o.o., i in., czego konsekwencją stało się wydanie rozstrzygnięcia uchylającego orzeczenie i przekazującego sprawę sądowi I instancji do ponownego rozpoznania pomimo niezainstynienia w sprawie powołanej przez sąd meriti podstawy związanej z regułą *ne peius*.

2. naruszenie przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez wydanie wyroku sądu II instancji w składzie nienależycie obsadzonym w związku z udziałem w

składzie orzekającym sędziego Sądu Apelacyjnego X. Y., powołanego na to stanowisko na wniosek KRS po zmianach z 2017 roku, na podstawie uchwały tzw. neo-KRS z dnia [...] 2021 roku, numer [...], które to powołanie może mieć wpływ na przymiot niezawisłości i bezstronności sędziego, co w konsekwencji powoduje nieprawidłowość w obsadzeniu składu sądu orzekającego. Co istotne sędzia Sądu Apelacyjnego X. Y. był przewodniczącym trzyosobowego składu orzekającego w przedmiotowej sprawie, a zatem odegrał on decydującą rolę w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów postępowania w tym kosztów ustanowienia obrońcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna, wobec czego podlegała oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 539a § 3 k.p.k. podstawą do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jest wyłącznie naruszenie przepisu określonego w art. 437 k.p.k. albo wystąpienie uchybienia wymienionego enumeratywnie w treści art. 439 § 1 k.p.k. Tak więc rozpoznanie skargi ogranicza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 § 1 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 *in fine* k.p.k.).

Tym samym niedopuszczalne jest, aby Sąd Najwyższy w trybie art. 539a k.p.k. badał merytorycznie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej w

aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również zasadność uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. postanowienie SN z dnia 13 września 2022 r., V KS 15/22; postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., II KS 29/21; postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., V KS 36/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że sąd odwoławczy nie dopuścił się naruszeń, o których mowa w art. 539a § 3 k.p.k., a przede wszystkim obraży art. 437 § 2 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. na które we wniesionej skardze powołuje się obrońca oskarżonego.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku wyraźnie wskazał, że wydaniu orzeczenia reformatoryjnego wobec oskarżonego T.Ż. sprzeciwiał się zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy podniósł, że analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony T.Ż. jak i pozostali współoskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zaś sąd I instancji w dostatecznym stopniu tego materiału i wynikających z niego okoliczności nie uwzględnił. Sąd odwoławczy wskazał również, że sąd I instancji winien szczegółowo rozważyć kwestię odpowiedzialności za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., uwzględniając przy tym poczynione w treści uzasadniania sądu odwoławczego uwagi i rozważania w tym zakresie (sekcja 3.1.).

Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd odwoławczy wskazał na zaistnienie uchybień w zakresie przeprowadzonej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, których istnienie skutkowało koniecznością uchylecia wyroku we wskazanym zakresie. Sąd odwoławczy podniósł, że uniewinnienie oskarżonego było wynikiem nieuwzględnienia w dostatecznym stopniu całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie sądu odwoławczego okoliczności sprawy świadczą o tym, że T.Ż. wiedział o funkcjonowaniu zorganizowanej, wieloosobowej struktury przestępczej, w ramach której brało udział wiele osób, bowiem z oskarżonym J.N. dokonywali przelewów na pięć różnych podmiotów w celu stworzenia pozorów rzeczywistych transakcji i ukrycia przestępczego pochodzenia środków. Przelewane pieniądze były im zwracana przez pośrednika. Płacili prowizję pośrednikowi i zarządzającym grupą przestępczą, w której w ocenie sądu

odwoławczego dobrowolnie brali udział, będąc gotowymi czerpać korzyści z działalności grupy przestępczej. Zawarta w uzasadnieniu wyroku sądu II instancji argumentacja jednoznacznie wskazuje, że z uwagi na ograniczenie płynące z treści art. 454 § 1 k.p.k., sąd ten nie mógł skazać oskarżonego w instancji odwoławczej.

W rozpatrywanej sprawie został zatem spełniony warunek przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że możliwość uchylecia wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. (zob. uchwała SN z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18).

Konkludując, sąd odwoławczy wskazał na zaistnienie takich uchybień w zakresie przeprowadzonej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, których istnienie skutkowało koniecznością uchylecia wyroku we wskazanym zakresie. Sąd ten prawidłowo uzasadnił, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 13 września 2022 r., V KS 15/22; postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2025 r., II KS 45/24). W realiach przedmiotowej sprawy stwierdzono zatem wystąpienie przesłanki kasatoryjnej w związku z niemożnością wydania wyroku skazującego ze względu na regułę *ne peius*.

W rozpatrywanej sprawie nie zaistniała także bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci nienależytej obsady sądu. Wskazać należy, że art. 439 § 1 k.p.k. zawiera katalog bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które mają charakter zamknięty i nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej (zob. J. Izydorczyk, Granice orzekania sądu odwoławczego w polskiej procedurze karnej, Łódź 2010, s. 216; postanowienie SN z dnia 7 lipca 2010 r., II KK 95/10). Uchybienia te mają tak poważny charakter, że zawsze skutkują uchyleciem

orzeczenia, muszą być brane pod uwagę z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, bez względu na to, czy uchybienie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia (zob. P. Hofmański, S. Waltoś, *Proces karny. Zarys systemu*, Warszawa 2018, s. 551–556; D. Świecki, *Rozprawa apelacyjna w polskim procesie karnym*, Warszawa 2006, s. 30–31; D. Świecki, *Apelacja w postępowaniu karnym*, Warszawa 2012, s. 235). Dlatego też bezwzględne przyczyny odwoławcze nie mogą być ocenne, muszą charakteryzować się pewnością ich zaistnienia, winny mieć charakter niemal automatyczny, ograniczający się do stwierdzenia zaistnienia lub nie, określonego w tym przepisie stanu rzeczy, albowiem wyznaczają one minimalne standardy procedury karnej demokratycznego państwa prawnego, których naruszenie powoduje uchybienie podstawowym regułom procesu karnego (zob. postanowienie SN z dnia 16 stycznia 2024 r., IV KK 341/23).

Odnosząc się do przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., określanej mianem „nienależytej obsady sądu”, na którą w kasacji powołuje się skarżący, podkreślić trzeba, że tradycyjnie wiązana była i nadal być musi wyłącznie z rozpoznaniem sprawy w składzie odbiegającym liczbowo lub strukturalnie (jakościowo) od składu przewidzianego dla rozpoznania danej kategorii spraw w sądzie określonego szczebla lub w danym postępowaniu. Konsekwentnie, spod zakresu zastosowania tej regulacji, wyłączano także przypadki stanowiące jedynie naruszenia natury organizacyjno-porządkowej (zob. J. Matras, w: *Kodeks postępowania karnego*, pod red. K. Dudki, WKP 2018, komentarz do art. 439, teza 9). Uchybienia związane z zasiadaniem w składzie orzekającym osoby, co do której zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k., konsekwentnie traktowane są jako względne przyczyny odwoławcze. Uchybieniem mieszczącym się w treści art. 439 § 1 k.p.k. jest taka więc tylko sytuacja, gdy w rozpoznaniu sprawy bierze udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (zob. m. in. R. A. Stefański, *Wyłączenie sędziego z mocy orzeczenia sądu*, *Przegląd Sądowy* 2007, z. 6, s. 119; postanowienie SN z dnia 24 lutego 2015 r., V KK 2/15; postanowienie SN z dnia 29 marca 2018 r., V KZ 15/18).

Powyższych ustaleń nie może zmienić treść uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, na którą

powołuje się skarżący, a która na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, przestała obowiązywać, albowiem Trybunał stwierdził, że uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP; art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 EKPC.

Badanie przez Sąd Najwyższy lub sąd odwoławczy niezawisłości sędziego pod kątem zaistnienia nienależytej obsady sądu, w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wprowadza nieznaną ustawie procedurę o charakterze inkwizycyjnym. Uchylenie wyroków wydanych przez sędziów powołanych na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, z uwagi na bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., jest niezgodne z obowiązującym w Rzeczypospolitej Polskiej prawem, albowiem okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności (zob. art. 55 § 5 Prawa o ustroju sądów powszechnych i art. 29 § 3 ustawy o Sądzie Najwyższym). Takie procedowanie podważa konstytucyjny ustrój demokratycznego państwa prawa, uderza w bezpieczeństwo prawne i stabilność orzeczeń oraz powoduje chaos i anarchię (zob. postanowienie SN z dnia 3 grudnia 2025 r., IV KZ 35/25).

Reasumując, powołanie na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 18 lipca 2024 r., V KO 38/24). Podnieść bowiem trzeba, że sposób powołania sędziów na podstawie art. 9a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., czyli przez Sejm, jest zgodny z Konstytucją, o czym orzekł Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt K 12/18.

W kontekście przywołanych wyżej wyroków Trybunału Konstytucyjnego należy zauważyć, że w świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Wobec tego żaden sąd nie jest uprawniony do prowadzenia postępowania zmierzającego do wzruszenia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, jak też samodzielnego podważania obowiązywania wyroku tego Trybunału (zob. postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2024 r., I KK 107/23).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy nie znajdując podstaw do uwzględnienia skargi orzekł o jej oddaleniu, obciążając oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.

[WB]

[r.g.]